ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 469 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΜΑΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.*—

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἄρχεται μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ ἡλίου τῆς τριακοστῆς Ἀπριλίου, καὶ τελευτᾷ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ Μαΐου. Ἡ πορφύρα τῆς Δύσεως πλάττει τὴν χαρμόσυνον ἐσθῆτα τῶν γενεθλίων της, τὰ *φωτίκιά* της, καὶ ἀπὸ τὰς χρυσάκτινας μαρμαρυγάς τῆς Ἀνατολῆς πλέκεται ἡ τελευταία στολὴ τοῦ θανάτου της· τί ἀντίθεσις! Γνωρίζομεν ἀπὸ ἓν γλυκύτατον παραμύθι μας τὸ βασιλόπουλον ἐκεῖνο, τὸν *Ἀνήλιαγον*· ἡ πρωτομαγιά μας εἶνε ἡ *Ἀνήλιαγη* τῆς φύσεως.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου ἐκοιμᾶτο, καλλίμορφος βοσκός, ὁ Ἐνδυμίων· ἡ Σελήνη, ἡ ὠχρὰ, παρθενικὴ καὶ ὑποκρίτρια ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, κατερχομένη πᾶσαν νύκτα, ἐτέλει μετ' αὐτοῦ τοὺς ἔρωτάς της· ἅμα ὑποφωσκούσης τῆς ἠοῦς, πᾶν ἴχνος τῆς νυκτίας φιλότητος καὶ εὐνῆς ἀπηλείφετο. Ὅ,τι ἐγίνετο τότε καθ' ἑκάστην, ὑπό τινα ἔποψιν, συμβαίνει ἤδη μίαν φορὰν τὸν χρόνον· ἡ Σελήνη πρωτομαγιὰ νυμφεύεται τὸν Ἐνδυμίωνα-νεότητα· ἡ νύξ, ἡ καλλύνουσα τὴν ὄψιν τῆς σελήνης, ἡ ἰδία νὺξ ἀναδίδει μαγικώτερα τὰ μύρα τῆς πρωτομαγιᾶς μας.

***

Ἡ μόνη ἑορτὴ, καθ' ἣν δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτε οὔτε ἱεροκήρυκες, οὔτε προσευχαί, οὔτε κωδονοκρουσίαι, οὔτε νηστεία, οὔτε ὑποκρισία· κηρύττουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τὰ εὐθύμως ἀντηχοῦντα τραγούδια, τὸν χορὸν τῶν ψαλτῶν ἀποτελοῦσι συνήθως αἱ ἀηδόνες, προσκαλοῦσι τοὺς πιστοὺς αἱ ἀπηχήσεις τῶν συγκρουομένων ποτηρίων, νηστεύουσιν ὅσοι ὑπὸ τὰς σμαραγδίνας θολίας τῶν κήπων δὲν ἔθρεψαν τὰ πεινῶντα βλέμματά των εἰς προσφιλοῦς ὑπάρξεως μειδίαμα οὐδὲ οἱ δάκτυλοί των, ἐν τῇ δράσει τὰ ἄνθη ἐρρικίασαν ὑπὸ τὴν ἀκροθιγῆ ψηλάφησιν ἄλλων δακτύλων· καὶ ὑπεράνω πάντων, κυριαρχοῦσα θρησκεία, πλήρης καὶ παιδικότητος καὶ κρυψινοίας, πλανᾶται ὁ ἔρως.

***

Ὥρα γλυκεὶα τῆς χαραυγῆς... ἀραιοί τινες ἀστέρες κρέμανται ἀπὸ τοῦ στερεώματος, ὡς νὰ παρέμειναν ἐκ περιεργείας, μόνοι αὐτοί, διὰ νὰ προσίδωσι τὸ θέαμα τῆς τελουμένης λουλουδένιας πανηγύρεως· ὁ μοσχοβολισμένος ἀὴρ τῆς πρωΐας εἶνε τρόπον τινὰ ὁ σιωπηλὸς κῆρυξ τῶν χυρίτων ἑκάστου ἄνθους, περιφέρων ἐδῶ κ' ἐκεῖ τ' ἀρώματά του· κάθε ἄνθος, καὶ τὸ πτωχότερον, ἔχει κ' ἐκεῖνο τὸν πλοῦτόν του, τὴ δροσοῦλά του. Ἀλλ' ἡ αὐγὴ τῆς πρώτης Μαΐου δὲν ὁμοιάζει τὰς ἄλλας ἀδελφάς της, αἵτινες ὁμοιάζουσι ρεμβώδεις καὶ ποιητικὰς παρθένους, σιωπηλῶς ὀνειροπολούσας τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας των· ἡ αὐγὴ τῆς πρώτης Μαΐου εἶνε ὅλη σκιαύγεια καὶ ὄνειρον, ἀλλὰ καὶ κίνησις καὶ γέλως καὶ μέθη καὶ θόρυβος· αἱ ἐκστάσεις τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνίας αἱ τύρβαι, συνηνωμέναι ἐν ἀδελφότητι καὶ τελειοποιοῦσαι ἀλλήλας· ἡ πρωΐα προσφέρει τὴν ἱερὰν αὐτῆς ποίησιν εἰς τὴν νεότητα, καὶ ἡ νεότης, ἐν ἀνταποδόσει, τὴν θελκτικὴν αὐτῆς παραφροσύνην εἰς τὴν πρωΐαν. Κόσμος ποικίλος, πεζοὶ καὶ ἁμαξοδρομοῦντες, πλούσιοι καὶ πένητες, ὡραῖοι καὶ δυσειδεῖς, νεότης, γῆρας, παιδικότης, ἀβρότης καὶ μέθη, καλλωπισταὶ καὶ τραμποῦκοι, ποιηταὶ καὶ λοῦστροι, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐνασχολήσεως καὶ τέρψεως συναντώμενοι, ἐξιδανικεύονται, αἰθεροποιοῦνται κατά τι· ἀπὸ ὑψηλῆς σκοπιᾶς ὁ κόσμος ἐκεῖνος θεώμενος δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς κόσμος ἀγέγλων· διότι τότε ὑφ' ἑνὸς μόνον φέρεται ἰδανικοῦ, τοῦ ἀθωοτάτου καὶ εὐωδεστάτου: νὰ δρέψῃ ὅσῳ δύναται πλειότερα ἄνθη!

***

Λέγει κάπου ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ: «Κάθε πρωτομαγιὰ τὰ λουλουδάκια κλίνουν τὸ ῥῆμα *ἀγαπῶ!*» Καὶ ἀληθῶς· διότι ἑκάστη πρωτομαγιὰ εἶνε δι' ἕκαστον ἄνθος ἡ ὥρα τοῦ ὑμεναίου του. Παρατεταγμένα ἐπὶ τῶν δενδρυλλίων των, θὰ ἐτόλμων νὰ εἴπω ὅτι αἰσθάνονται τὰ ρίγη, τοὺς παλμοὺς καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν παρθένων ἐκείνων τοῦ Βυζαντίου, τὰς ὁποίας ἰδιότροπός τις αὐτοκράτωρ συνεκάλεσεν ἐν τῇ αὐλῇ του, ἵνα ἐκλέξῃ ἐξ αὐτῶν τὴν καλλίστην· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, ἀνθ' ἑνὸς, πλῆθος αὐθαιρέτων καὶ ἀφιλοκάλων ἐνίοτε βασιλέων, παρέρχεται ἐνώπιόν των, ἐκλέγουσα. Πιστότερον δύναμαι νὰ τὰ παρομοιάσω πρὸς καλλισάρκους γυναῖκας τῆς Ἀνατολῆς ἐκτεθειμένας πρὸς πώλησιν ἐν ἀγορᾷ τῆς Ἀσίας· ποικιλίαν ὡραιοτήτων· ῥόδα καὶ γαρύφαλα

καὶ ἀκακίαι καὶ ἴα καὶ νυκτολούλουδα καὶ νάρκισσοι καὶ κρίνα καὶ λευκάνθεμα, καὶ καί. . .

Χίλια λουλούδια ποὺ καλοῦν χρυσὲ μελισσολόϊ,
ἄσπρα, γαλάζια, κόκκινα καὶ καὶ κρύβουνε τὴ χλόη

ἑλληνίδες καὶ ἀρμένισσαι καὶ τουρκοπούλες καὶ ἑβραιοπούλες καὶ κιρκάσιαι· κάλλη προκλητικά, δειλά, σπινθροβόλα, χιονισμένα, σαρκώδη, λεπτοκαμωμένα, θετικὰ, ἀερώδη.

***

Καὶ ποία τύχη ἀναμένει καὶ σᾶς, ὦ ἄνθη τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου! ἡ αὐτὴ ποικιλία τῶν τυχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Εἰς τίνων χεῖρας θὰ πέσητε, ποῖοι καὶ πόσοι μυκτῆρες θὰ σᾶς ὀσφρανθῶσι, τίνες καὶ τίνα θὰ στολίσετε, καὶ πῶς θὰ διατεθῆτε! Ἄλλα θὰ συνδεθῆτε εἰς περίκομψον καὶ σύμμετρον ἀνθοδέσμην, ὡς στίχοι καλλιτέχνου ποιητοῦ. χεὶρ ἐραστοῦ θὰ σᾶς προσφέρῃ εἰς ἀκριβὴν ἐρωμένην καὶ θὰ ζήσητε ἐπὶ τῆς ἀνθοδόχης τοῦ στήθους της· εὐνόητον ὅτι πολλὰ στήθη θὰ εὕρητε παγερώτερα τῶν κρυσταλλίνων ἀνθογυαλίων, ἐφ' ὧν συνηθως ἀποτίθεσθε, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα ἐπίσης στυλπνὰ καὶ διὰ λαμπράχρων ἀνθεμίων πεποικιλμένα. . . ἔξωθεν· ἄλλα, πλεχθέντα εἰς στέφανον θὰ κοσμήσετε τὴν ἐξώθυραν ἢ τὸν ἐξώστην οἰκογενείας εὐλαβῶς τηρούσης τὰ ἔθιμα καὶ τὰς προλήψεις τῆς πατρίδος, μέχρι τῆς ἐλευσομένης πρωτομαγιᾶς, ὅτε θὰ κρέμεσθε οἰκτρὸν ράκος παρακμῆς καὶ γήρατος. Ἄλλα ἀτάκτως ἢ ἀριλοκάλως αὐτοσχεδιασθέντα εἰς σωρὸν θὰ καταλάβετε τὸ μόνον ποτήριον τῆς πτωχῆς ἐργατίδος ἐπί τινας ὥρας, μεθ' ὃ θὰ ἐπιστῇ ἀνάγκη νὰ πεταχθῆτε εἰς τὴν ὁδόν. Ἄλλα θὰ μαρανθῆτε ἐπὶ τιμαλφῶν ἀλαβαστρίνων ἀγγείων, ἀρωματίζοντα τὴν ἀτμόσφαιραν σκιερᾶς καὶ πλουσίας αἰθούσης· ἄλλα περισφιγγόμενα ἀνηλεῶς ὑπὸ τραχείας χειρὸς ὑπηρετρίας θὰ συζεύξητε φεῦ! μετ' ὀλίγον τὴν εὐωδίαν σας, ἐγκαταλειφθέντα ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ μαγειρίου, μετὰ τῆς ὀσμῆς τῶν κρομμύων. Παιδικὰ χεράκια θηριωδῶς θὰ σᾶς μαδήσουν· ἐρωτικὰ χειλάκια περιπαθῶς θὰ σᾶς φιλήσουν καὶ ἀρειμανίως θ' ἀνιδρυθῆτε ἐπὶ τῶν καπέλλων ἢ τῶν αὐτιῶν ζωηρῶν θιασωτῶν τοῦ Βάκχου. Ἂν ἔχετε ψυχὴν, θὰ σκιρτήσητε, θὰ χαρῆτε, θὰ ἀπογοητευθῆτε, θὰ δακρύσητε, θὰ ῥιζῆτε, θὰ πλήξητε! Ἡ αὐτὴ ποικιλία ἐν μικρῷ τῶν τυχῶν καὶ τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς.

***

Πολλάκις εἰς τὰ *χρυσᾶ* μου ὄνειρα ἐπόθησα νὰ εἶχα τόσον χρυσὸν, ὅσους στίχους ἔχει ἀποθηκεύσει ὁ Μαΐος ἀπὸ παντὸς χρόνου καὶ τόπου τοὺς ποιητάς. Τὸν Μαΐον κατ' ἐξοχὴν ψάλλουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ὄνοι. Πόσοι στίχοι φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰ μύρα καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Μαΐου, καὶ πόσοι ἀφ' ἑτέρου δυστυχεῖς Μαΐοι ἀναφαίνονται εἰς τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν περιβεβλημένοι ἀκούσιον ἐνδυμα γελωτοποιοῦ. Ἡ πρωτομαγιὰ εἶνε τὸ ἀλφαβητάριον τῶν πρωτοπείρων στιχοπλόκων, οἵτινες ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς γράφουσι τοὺς πρώτους στίχους των, ἐν οἷς συνήθως ἀποχαιρετῶσι τὴν ποίησιν καὶ τὴν ζωὴν, ἕνεκεν ἀσπλάγχνου τινὸς *ἐκείνης*, τῆς ὁποίας ὁ ἔρως ὤχετο ἐς ἀεὶ, ἐνῷ ἡ πρωτομαγιὰ θὰ ἐπανέλθῃ· καὶ οὕτω πλέον ὁ Μαΐος κατέστη ἐν τῇ ποιήσει κοινοτοπία· τὸ πέταλα τοῦ πλουσιωτάτου αὐτοῦ ῥόδου θερίζονται ὁλονὲν, καὶ μετὰ μικρὸν εἰς τοὺς καταφεύγοντας πρὸς αὐτὸ θ' ἀπομένωσι μόνον αἱ ἄκανθαι.

Ἐν τούτοις πτερυγίζουσιν ἤδη ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς καλλιπτέρυγες πεταλοῦδαι, στροφαί τινες Μαΐτιδες ἐκ τοῦ ἡμετέρου Παρνασσοῦ, ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ μέχρι τοῦ νέου Δροσίνη:

Μαΐέ μου χρυσομάλλη,
ἦλθες καὶ τ' ἀηδόνι ψάλλει
τὰ νεανικά σου κάλλη
'ς τὰ χλωρὰ κλαδιά. . .

. . . . . .

Δρέψατε πάλιν ἐρασταὶ εὐδαίμονας ναρκίσσους
εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς τερπνοὺς· κ' εὐώδεις παραδείσους...
εἶνε ἀνθέων ἑορτὴ ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου,
τὸ ἄσμα τῆς νεότητος, ἡ ἄνοιξις τοῦ βίου. . .

. . . . . .

Μόλις ἔφεγγε τ' ἀστέρι
τῆς αὐγῆς γλυκὰ γλυκὰ,
μόσχους ἔχυνε τ' ἀέρι
'ς τὴν ὡραία πρωτομαγιά·
πρὶν ἀρχίσουν τὰ τραγούδια,
τὸ ξεφάντωμα, οἱ χοροὶ,
μέσα 'ς τ' ἄγγιχτα λουλούδια
πρώτη ἐπρόβαλες ἐσύ. . .

. . . . . .

Τοῦ Μαγιοῦ τὰ λουλουδάκια
μαδημένα ἐρωτηθῆκαν,
κ' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
πῶς ἐσὺ δὲ μ' *ἀγαπᾶς!*

. . . . . .

Τὴ μάνα ἐκείνη κλάψατε ποὺ τὴν ἰδῆτε μόνη
χωρὶς παιδὶ τὴν ἄχαρη εἰς τὴν πρωτομαγιά·
χαρᾶς δὲν εἶνε λούλουδα ἐκεῖνα ποὺ μαζώνει,
ἀπάνου 'ς ἕνα μάρμαρο ἡ δάλια τὰ σκορπᾷ. . .

. . . . . .

Τὴ νύχτ' αὐτὴ τὴ μυρωμένη
ποὺ μόνο λίγαις ὥραις ζῇ,
ἀντὶ σὰν πάντα χωρισμένοι,
ἂν ἐπερνούσαμε μαζύ. . .

. . . . . .

Ἀνεπαρκῆ ὑποδείγματα θαλερῶν ποιημάτιων.

***

Εἰς τὴν πατρίδα μου, ἅμα εἰσελθόντος τοῦ Μαΐου, περίεργος ἐπικρατεῖ πρόληψις· δὲν φυτεύουσι πλέον ἄνθη· καὶ ὄχι μόνον δὲν φυτεύουσιν, ἀλλ' εἶδον μητέρας μετὰ σπουδῆς ἀπομακρυνούσας τὰ τέκνα των ἀπὸ γαστρῶν καὶ ἀνθέων ὅπου μὲ τὰς χεῖράς των ἐκαθάριζον ἢ ἀνεσκάλευον τὸ χῶμα. Νομίζουσι ὅτι ἡ περιφρόνησις τῆς προλήψεως ταύτης ἐπέφερε τὸν θάνατον. Παντοῦ τὰ ἔκτακτα ταῦτα προ-

φυλακτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ θανάτου ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τοῦ ἔαρος· τότε ἡ συναίσθησις τῆς ζωῆς εἶνε τόσον γλυκεῖα παρὰ τῷ λαῷ καὶ κατὰ συνέπειαν τόσῳ βαθὺς ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ὥστε ὁ ἔρως τῆς ζωῆς τρέμει ἀνὰ πᾶν βῆμά του, φαντάζεται ἐπιθανατίους ἀπειλὰς καὶ περιβάλλεται ὡς μὲ φυλακτὰ, μὲ προλήψεις, ὁ ἔρως τῆς ζωῆς, μητέρα, ἡ ὁποία σταυροκοπεῖται καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν τοῦ μόνου καὶ ἀκριβοῦ παιδιοῦ της.

Ἀλλὰ τὸ γραφικώτερον ἔθιμον τῆς πρωτομαγιᾶς εἶναι ἡ *γύφτισσαις*. Ἐπανερχόμεθα ἀπὸ τῆς ἐωθινῆς ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κήπους ἐκδρομῆς· ἑκάστη οἰκία φέρει ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς θύρας τὸ *Μάϊ* της. Ὁ ἥλιος χαιρετίζει μὲ τὰς πρώτας ἀκτῖνάς του τὴν ἑορτὴν τῶν ἀνθέων· ὅτε ἀκούονται ἦχοι κωδωνίσκων, ἐν ῥυθμῷ συνοδεύοντες μονότονον δημοτικὸν τραγοῦδι, ὅπερ ἐξέρχεται ἀπὸ λάρυγγας τραχεῖς καὶ ἀμούσους. Εἶναι ἡ *γύφτισσαις*.

Τὰ παιδάκια προστρέχουσι κραυγάζοντα περιχαρῶς, ἀνοίγοντα παράθυρα καὶ ἐξώστας, περίεργοι μορφαὶ προκύπτουσιν ἐπ' ἐκείνων. Μετ' ὀλίγον ἡ γύφτισσαις πλησιάζουν· σταματῶσιν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν: — Νὰ σᾶς ποῦμε τὸν Μάϊ; — Νὰ τὸν πῆτε. — Τότε σχηματίζονται εἰς κύκλον· ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς σείουσι μανδύλιον, καὶ κουδουνὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης· τὰ κουδούνια ἀποτελοῦσι τὴν ὀρχήστραν των, ἥτις συνοδεύει τὸ ἄσμα των· μόνον τὸν πρῶτον στίχον του ἐνθυμοῦμαι:

«Τόρα ὁ Μάϊς κι' ἡ ἀνοιξις, τώρα τὸ καλοκαῖρι».

Φέρουσι τὰ καινουργῆτων ροῦχα καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡπλωμένα κίτρινα φακιόλια. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου ἡ νεωτέρα ἐξ αὐτῶν, καὶ ἡ δυσειδεστέρα συνήθως, μὲ λελυμένην κόμην, κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ τῶν ὤμων των ρυθμίζει πρὸς τὸ ἄσμα τῶν ἄλλων τὸ βῆμα εἰς ἰδιότροπον χορόν· μόνη αὐτὴ φέρει ἐσθῆτα βραχεῖαν, γαρνιρισμένην διὰ λίαν πλατειῶν σειρῶν ἐξ ἀνθέων· ἄνθη ἐπὶ τοῦ στήθους, περὶ τὴν ζώνην, καὶ ἐπὶ τῆς κόμης· ζωηρὰ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἐκλεύκων καὶ λείων ἐκείνων πετάλων καὶ τοῦ μαυρισμένου καὶ τραχέος προσώπου της. Ἡ χορεύτρια εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ ἔαρος, καὶ ἀποκαλεῖται τὸ *Μαγόπουλο*. Ὁ θίασος ἐκεῖνος τῶν γυφτισσῶν, αἵτινες ἀγγέλλουσιν οὕτω φαιδρῶς τὸν βασιλέα τῶν μηνῶν μὲ τὸ ἄσμα καὶ τὰ ἄνθη, ἀλλὰ καὶ τὰς κεκαυμένας, καὶ παντὸς θάλλους καὶ δρόσου ἐστερημένας, ὄψεις των εἶνε ἀκριβὴς ἂν ὄχι τόσῳ ποιητικὴ εἰκὼν, Μαΐου, ὅστις ὑπὸ τὴν Πρωτομαγιάν του, τελευταίαν καὶ πλουσιωτάτην ἀνάλαμψιν τῆς βασιλείας τοῦ ἔαρος, κρύπτει τὰς ἐπιλοίπους ἀτερπεῖς καὶ πλήρεις καυστικοῦ ἡλίου καὶ ἰδρῶτος ἡμέρας του.

Ὀνουλουλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀναδημοσιεύομεν σήμερον, παραμονὴν τῆς Πρώτης Μαΐου, τὴν *Χελιδόνα* τοῦ πρώτου συνεργάτου μας **Κωνσταντένου Ἱεροκλέους**, γραφεῖσαν τὴν Πρωτομαγιὰν τοῦ 1882 ἐν τῷ *Μὴ Χάνεσαι*, ὅπως ἄλλοτε ἀνεδημοσιεύσαμεν τὴν *Χιόνα* του. Τοιαῦτα ἔργα νεωτέρας κλασικότητος οὐδέποτε γηράσκουσιν, ὡς δὲν γηράσκει ἡ ἄνοιξις, ἡ ἀηδὼν, τὸ κῦμα, ἡ ὑπολαΐς. Ἔχει δὲ ἀναμφισβήτητα δικαιώματα ἐπ' αὐτὰ τὸ *Μὴ Χάνεσαι*, ὄχι διότι ἐν αὐτῷ ἐδημοσιεύθησαν πρώτην φορὰν, ἀλλὰ κυρίως διότι διὰ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ἐξεδηλώθη καὶ ἡ πολιτικὴ δύναμις τοῦ Ἱεροκλέους ὡς δημοσιογράφου καὶ ἡ λυρικωτάτη ποίησις ὡς λογογράφου. Λυπούμεθα δὲ πολύ,

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆ. ἀριθ. 468)

— Ὁ κύριος ξεύρει καλλίτερα ἀπὸ μένα τί μέλλει νὰ κάμῃ.

Ὁ ξένος ἐγερθεὶς ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ πῆτε, κυρία, ποῦ μπορῶ νὰ εὕρω τὸν Λουΐ Μονώ;

—Σ' τὴ καλύβη του, κύριε, γιατί ὅταν δὲν πηγαίνῃ νὰ ἐπαιτῇ ἀπὸ χωριὸ εἰς χωριὸ, σπανίως τότε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Ἐπειδὴ τὸν εἶδα τὸ πρωΐ, γνωρίζω ὅτι δὲν εἶνε τώρα σὲ περιοδεία. Θὰ πάρετε τὸν δρόμον ποὺ εἶνε ἀντίκρυ 'ς τὴν βρύσι καὶ θὰ φθάσετε εἰς τὸν Φρού, θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὡς τὸν μύλον καὶ ὀλίγῳ παραπάνω· τότε θὰ βγῆτε 'ς τοὺς ἀγροὺς καὶ δεξιᾷ σας θὰ δῆτε τὴν καλύβην τοῦ Γερο-Κάτσικα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία Μαρία Ρόζα· ἔτσι θὰ τὸν εὕρω εὐκολώτερα.

— Δὲν δύνασθε ν' ἀπατηθῆτε.

— Ἀπόψε, κυρία.

— Θὰ κοιμηθῆτε 'ς τὸ Βλαινκούρ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, ἐν πάσει περιπτώσει θὰ μοῦ ἑτοιμάσετε ἕνα δωμάτιον.

— Ὁρισμός σας, κύριε.

Ὁ ταξειδιώτης θεὶς τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐξῆλθεν.

Ὁ γεροεπαίτης ἐθερμαίνετο εἰς τὸν ἥλιον, στηριζόμενος ἐπὶ σωροῦ ξηρῶν καλάμων, ὅτε εἶδε τὸν ξένον διευθυνόμενον πρὸς αὐτόν· ἠγέρθη δὲ, ὅτε ἐκεῖνος ἀπεῖχεν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐκάθησε καὶ ἐξήτασε τὸν ἐπισκέπτην δι' ὀφθαλμοῦ ὑπόπτου καὶ μετὰ δυσπιστίας.

— Εἶσθε ὁ κ. Λουΐ Μονό; εἶπεν αὐτῷ ὁ ξένος στὰς ἔμπροσθέν του.

— Μάλιστα. Καὶ ὕστερα; ἀπήντησεν ἀποτόμως.

— Ἔρχομαι νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μαζύ σας.

Ὁ ἐπαίτης προσέβλεψε κρύφα τὸν ἄγνωστον.

— Νὰ μὲ δῆς: εἶπε· νὰ με· δέ με· ὅσον διὰ νὰ κουβεντιάσουμε πρέπει νὰ τὸ θέλω ἐγώ.

— Φαίνεται, κύριε Λουΐ Μονό . . .

— Δὲν ἀξίζει νὰ μὲ ὀνομάζητε κύριε, διέκοψε παρατη-

διότι πολιτικαὶ παρεξηγήσεις ἢ μᾶλλον διαστάσεις ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἄλλοτε σταδίῳ ἀπεμάκρυναν τὸν κ. Ἱεροκλῆ ἀπὸ τὸ *Μὴ Χάνεσαι*, ὅπερ διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν ἔξοχον ὑπεροχήν του καὶ τὴν ἀκατάβλητον ἐκείνην δημοσιογραφικὴν δύναμιν, ἧς μάρτυρες ὑπῆρξαν οἱ ἐκδοθέντες ἀριθμοὶ τῆς *Ἐγέρσεως*, ὅτε δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὄχι μόνον τὸν δημοσιογραφικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα ὅλου τοῦ Συνδιασμοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς καὶ ὅλου τοῦ πολιτικοῦ Συλλόγου ἡ *Ἔγερσις* ἀνέλαβε καὶ διεξήγαγε στεφανωθεὶς ὑπὸ πλήρους θριάμβου ὁ κ. Ἱεροκλῆς, μετὰ περινοίας σπανίως ἀπαντώσης εἰς πολιτευτὰς ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ μετὰ δυνάμεως ἧς τὸ μυστήριον ἀναμφιρρήστως μεταξὺ ὅλων μας αὐτὸς καὶ μόνος κατέχει. Παρ' αὐτῷ τότε οἱ Ἀγίδες καὶ οἱ Καζάζηδες καὶ οἱ Βαλέττιδες ἦσαν στιλπνὰ μηδενικά, τιμὴν των λογιζόμενοι νὰ προσκολλῶνται πλησίον του ὡς ἄναρθροι μορφαὶ καὶ φυσιογνωμίαι. Καὶ ὅμως μετὰ τὴν νίκην ὁ κ. Ἱεροκλῆς ἐλησμονήθη, διότι ἡ μακιαβελικὴ ἀρχὴ τοῦ κ. Τρικούπη εἶναι ὡς φαίνεται τὸ περιποιεῖσθαι μὲν τοὺς ἀνικάνους, τοὺς κόλακας, τοὺς χλιαροὺς, τοὺς ἑτεροφώτους καὶ ἑτεροκινήτους, ἀποφεύγειν δὲ τοὺς ἱκανοὺς, τοὺς δυνατοὺς, τοὺς ἀρτίους, τοὺς αὐτοφώτους. Καὶ τοιοῦτος ἐράνη ὁ κ. Ἱεροκλῆς καὶ τοιοῦτος φανεὶς δὲν συνέφερεν εἰς τὸ κόμμα. Εἰς μάλιστα τῶν συνυπουργῶν τοῦ κ. Τρικούπη τοῦ εἶπε καθαρά : Τί ; θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ μᾶς καββαλικεύσῃς ;

Τοιαύτη χυδαιότης λυμαίνεται τὴν κοινωνίαν μας, ἀπογοητεύουσα καὶ ἀπελπίζουσα καὶ τὰ πνεύματα καὶ τοὺς χαρακτῆρας· ἀλλὰ κράσεις ἐκ χάλυβος, ὡς ἡ τοῦ κ. Ἱεροκλέους δὲν καταβάλλονται· καὶ ἐκπληττόμεθα πολὺ μὲ τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸν ἐσχάτως ἀπογοήτευσιν, ἣν ἠκολούθησεν ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ βίου, ἐν ἡμέραις μάλιστα τόσῳ πονηραῖς διὰ τὸν ἑλληνισμόν, καὶ ἀπέναντι κυβερνήσεως τόσῳ ἀναισθήτου, οἵα ἡ τοῦ κ. Τρικούπη, θάπτουσα ὑπὸ τὴν μανίαν τῆς κομματικῆς πολιτικῆς καὶ αὐτὰ τὰ ὕψιστα μεγάλα ἐθνικὰ συμφέροντα.

Ἐννενῆντα ἐννέα λοχίαι ἐκ τοῦ Οἰκονομικοῦ κλάδου προβιβάζονται εἰς ἀνθυπασπιστάς. Τὸ Διάταγμα ἴσως ὑπογράφεται σήμερον.

Οἱ λοιποὶ προβιβασμοὶ, περὶ τοὺς **τετρακοσίους** ἂν ἀγαπᾶτε, σκοντάπτουν καθὰ λέγεται εἰς τοὺς συνταγματάρχας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν ὑπογράφονται. Παραδόξως πως ὁ πόθος διὰ νὰ πλημμυρήσουν οἱ δρόμοι ἀπὸ συνταγματάρχας εἶναι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ὁ δὲ ἀντίθετος πόθος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βασιλέως.

Ὁ δημοφιλὴς Βουλευτὴς Πατρῶν κ. Ἀριστομένης Κοντογούρης τηλεγραφικῶς ἀποστέλλει ἡμῖν ἐκ Πατρῶν τὰ ἑξῆς :

«Ἀνταποκριτής σας Πύργου μὲ παρέστησεν ἐν Πύργῳ, ἐνῷ »δὲν ἀπεμακρύνθην τῶν Πατρῶν οὐδὲ στιγμήν».

Τὸν πιστεύομεν καὶ δὲν τὸν συλλυπούμεθα διόλου διὰ τοῦτο, διότι δὲν ηὔξησε δηλαδὴ κατά τινας σπιθαμὰς τὴν οὐρὰν τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Πληροφορούμεθα *ἐπισήμως* ὅτι τὸ δάνειον τῆς Ἑταιρίας τῶν Μεταλλουργείων Λαυρίου δὲν συνωμολογήθη πρὸς δέκα τοῖς ἑκατὸν, ὡς ἀνήγγειλεν ἡ *Νέα Ἐφημερὶς*, καὶ ὡς ἐταράχθημεν δικαίως ἡμεῖς, ἀλλὰ μόνον πρὸς 6 1)2 0)0. Καλὸ κι' αὐτό.

Τὴν Δευτέραν ἄρχεται νὰ ἐξατμίζῃ ὁ ἀτμόδρομος ἀπὸ τῆς γεφύρας Δαμασκηνοῦ εἰς Παλαιὸν καὶ Νέον Φάληρον. Ἕως ἐκεῖ δὲ—τῆς γεφύρας—θὰ δουλεύῃ ὁ ἱπποσιδηρόδρομος. Τὸ εἰσιτήριον εἶναι 50 λ. πρώτης θέσεως, 40 λ. δευτέρας θέσεως ἀπὸ τῆς Πλατείας Συντάγματος ἕως κάτω, μὲ ἀνταπόκρισιν τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου πρὸς τὸν ἀτμόδρομον. Τὸ ζήτημα τῆς Ἑταιρίας εἶναι ν' ἀρχίζῃ ὁ ἀτμόδρομος ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ νὰ πηγαίνῃ μαλακὰ μαλακὰ, ἤρεμα, εἰς τὰ δύο Φάληρά μας. Ἀλλ' ἂν δὲν γίνῃ ἀπὸ τὸ Παλάτι, θὰ γίνῃ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰς στήλας. Ὑπάρχει δὲ καὶ μία γνώμη τοῦ Βασιλέως, ὡς πληροφορούμεθα· ὁ ἱπποσιδηρόδρομος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου νὰ μεταβιβασθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἀλλ' ἀντικαθιστάμενος ὑπὸ ἀτμοδρόμου προωρισμένου διὰ τὴν γραμμὴν Πατησίων. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ θὰ ἀποφασισθοῦν μετὰ τὰς ἐκλογάς, διότι τώρα μεσολαβεῖ ἡ δύναμις τῆς ψήφου τῶν ἀμαξηλατῶν.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου γοργῶς προχωρεῖ. Ἀπὸ μιᾶς ἤδη ἑβδομάδος τακτικώτατα κινεῖται ἡ ἀτμάμαξα μεταξὺ Βώλου καὶ Βελεστίνου,—ἤτοι ἀπόστασις εἴκοσι χιλιομέτρων—σύρουσα πολλὰς φορτηγίδας πλήρεις ὑλικοῦ διὰ τὴν περαιτέρω κατασκευήν. Περὶ τὸν Ὀκτώβριον, ὡς διαβεβαιοῦσιν οἱ ἐργολάβοι, θὰ παραδώσουν ἀνυπερθέτως εἰς τὴν κυκλοφορίαν τὰς δύο γραμμὰς Βώλου-Λαρίσσης καὶ Βώλου-Φαρσάλων. Βεβαιοῦται ἐπίσης ὅτι κατὰ τὰ ἐγκαίνια θέλει παρασταθῇ καὶ ὁ Βασιλεύς.

Καλῶς ἔπραξε τὸ Ἱπποδρόμιον ἐπιφυλάξαν τὸν *Σοφὸν Γάδαρον* δι' ἀπόψε· ἂν ὁ Μάης εἶνε τὸ βασίλειον τῶν ὄνων, ὁ Σοφὸς ὄνος εἶνε ὁ Βασιλεὺς αὐτοῦ, καὶ ἑπομένως ἀπόψε ἔπρεπε νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι αὐτοῦ καὶ τῆς Πρωτομαγιᾶς. Ξεύρετε τὸ μυστήριον τοῦ Σοφοῦ Γαϊδάρου, ὅπως

τὸν εἴδομεν ἡμεῖς τοὐλάχιστον ἐν Βιάννῃ. Ὁ Σοφὸς οὗτος κάμνει τὸν ἄγριον, τὸν δύσκολον, τὸν εὐγενῆ· δὲν δέχεται ἀναβάτην ἐπὶ τῶν ἱπποτικῶν αὐτοῦ πλευρῶν· ἐξαγριοῦνται καὶ τονοῦνται τὰ ὦτά του εἰς δύο τριχωτὰς λόγχας. Λακτίζει, ὑπεραίρει τὴν κεραλίν του ὡς εὐγενὴς ἀραβικὸς ἵππος· ἅμα ὅμως ὁ Παλιάτσος τοῦ Ἱπποδρομίου τοῦ πῇ ἕνα μυστικὸ στ' αὐτὶ γίνεται πάλιν ὄνος, καλοκάγαθος, ὑπομονητικὸς, ὡς ἰησουΐτης, καὶ δέχεται νὰ τοῦ κάμνουν ὅ,τι θέλουν.

Μετὰ τὸν σοφὸν ὄνον τοῦ κ. Δερτέ, ἔχομεν τὴν κυρίαν Ἀϊντὰν τὴν ἐπιλεγομένην Μπαρμπουνάραν, εἰς τὸν Ποσειδῶνα, τὸν ὁποῖον θὰ τρελλάνῃ ἀπόψε καὶ θὰ τὸν κάμῃ κουτοῦκι, ὥστε νὰ τὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς *ὅλα θάλασσα*, τοῦθ' ὅπερ εἶνε καὶ τὸ σύνθημα τοῦ τε Κήπου καὶ τῶν Λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἡ κυρία Ἀϊντὲ ἔχει καὶ ὑπασπιστρίας δυο ἄλλας Γαλλίδες ἐκ τῶν *φιοτέρων*. Μουσικὴ ὀρχήστρα ἀνάμικτος ὡς στρατιωτικῶν τε καὶ μὴ τριούτων. Γίνονται δὲ καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ *Ἑστιατορίου*, μὲ ὡραῖον Μαγιάτικο ψάρι.

Εἰς τὸν *Παράδεισον* πάλιν, ὅπου ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα ἥτις θὰ πατήσῃ θὰ ὀνομασθῇ ἐξ ἀνάγκης *Εὔα* ἐγκαθιδρύεται πλῆρες Ὠδικὸν Καφενεῖον, ἀνοιγουν δὲ τὰ τραπεζομάνδυλα καὶ τῆς πετσέταις των τό τε Ἑστιατόριον καὶ ἡ Κοινὴ λεγομένη Τράπεζα.

Εἰς τὸν *Ἀπόλλωνα* θὰ παραστήσουν τὰ *Νευρόσπαστα* καὶ τὸ φρούριον *Μὲς ἀκόμη* δὲν συνετελέσθη, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου καὶ τὰ δύο ξενοδοχεῖα παρέχονται εἰς πᾶς σιάγόνας τοῦ κοινοῦ. Περίεργον φρούριον ! Ἀντὶ νὰ κανονοβολῇ ἐνίοτε ἴσως θὰ κανονοβολῆται. . . . . ὑπὸ τῶν τακτικῶν μουστερήδων.

Προετοιμασίαι μεγάλαι γίνονται καὶ εἰς τὸ *Ἄντρον τῶν Νυμφῶν*.

ρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν ξένον, μπορεῖτε νὰ μὲ λέτε μόνο Μονὸ ἢ Γερακάτσικα, ἐπειδὴ καὶ ἔτσι μὲ ξέρουν ὅλοι.

— Φαίνεται γέρο Μονὸ, ὅτι δὲν σᾶς ἐμπνέω πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

— Ὄχι, δὲν λέγω αὐτό, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ καλὸς ἄνθρωπος, διότι ἔχετε καλὸν καὶ τίμιον ἐξωτερικόν.

— Τότε λοιπὸν θ' ἀρνηθῆτε νὰ συνομιλήσητε μαζύ μου,

— Οὔμ, οὔτε ναὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, οὔτε ὄχι. Καὶ πρῶτον τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε ;

Πρῶτον σᾶς λέγω, γέρο Μονὸ, ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε μίαν μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἐμ, ὁ Γερακάτσικας μπορεῖ νὰ κάμῃ σὲ σᾶς ὑπηρεσίαν ;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ εἶναι νόστιμον !

— Μάλιστα γέρο Μονὸ, δύνασθε ὡς προεῖπον, νὰ μοῦ ἀποδώσητε μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἂς δοῦμεν, πῶς αὐτό ;

— Ἐὰν μοῦ δώσητε πληροφορίας τὰς ὁποίας θὰ σᾶς ζητήσω.

Ὁ ἐπαίτης ἡμείκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Διὰ ποίαν ὑπόθεσιν ; διὰ ποῖον πρᾶγμα ; ἠρώτησε.

— Διὰ τὸ μυστηριῶδες κακούργημα τὸ ὁποῖον διεπράχθη ἐν Βλαινκοὺρ πρὸ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

— Ἔχετε σεῖς ἀνάγκην νὰ μάθητε τοῦτο, σεῖς ; εἶπεν ὁ ἐπαίτης, διευθύνων ἐπὶ τοῦ ξένου βλέμμα ἐξεταστικόν.

— Μάλιστα, γέρο Μονὸ, ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω ὅλα τὰ κατὰ τὸ κακούργημα τοῦτο.

— Ἐ, δὲν ἤξευρα ἀκόμη ὅτι οἱ χωρικοὶ τῆς Λορραίνης εἶνε τόσον περίεργοι ! Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει. Ἐν τούτοις μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἔλθητε ἕως ἐδῶ δι' αὐτό. Ὅλοι εἰς τὸ Βλαινκοὺρ μποροῦν νὰ σᾶς διηγηθοῦν τὸ πρᾶγμα καλὰ καλὰ καὶ μάλιστα καλλίτερα ἀπὸ μένα.

— Γέρο Μονὸ, ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ μοῦ διηγηθοῦν εἰς τὸ χωρίον, τὸ ξεύρω. Θέλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, χωρὶς περιστροφάς· ὅ,τι ζητῶ νὰ μάθω, σεῖς μόνον δύνασθε νὰ μοὶ τὸ πληροφορήσητε.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε περισσότερον παρ' ὅ,τι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

— Γέρο Μονὸ, διατὶ δὲν εἶσθε εἰλικρινὴς πρὸς ἐμέ ; Γνωρίζετε περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἄγνωστα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπεκαλύψατε, σεῖς μόνος γνωρίζετε τὸ αἴτιον· γέρο Μονὸ, κατέχετε ἓν μυστικόν.

— Καὶ ποῖος σᾶς εἶπεν αὐτό ; ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης.

Καὶ ἠγέρθη.

— Ἕνας νέος ἀπὸ τὸ Μαρεῖλ, ὀνομαζόμενος Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Ἀ ! ὁ φλύαρος ! εἶπεν ὁ Γερακάτσικας.

— Εἴχετε πῆ εἰς τὸν νέον τοῦτον : «Μιὰ μέρα θὰ σᾶς πῶ πράγματα ποὺ θὰ κατορθώσητε ἴσως ν' ἀνεύρητε τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἰωάννας Βαιγιὰν τῆς μνηστῆς σας».

— Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ εἶπα.

— Λοιπὸν, γέρο Μονὸ, τὰ πράγματα ταῦτα, τὸ μυστικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔχετε κλεισμένον εἰς τὴν καρδιάν σας, πολὺ διαφέρομαι νὰ τὸ μάθω. Ἐ ! σᾶς παρακαλῶ, ὁμιλήσατε, ὁμιλήσατε.

— Ἐν πρώτοις κύριε, ποῖος εἶσθε ;

— Ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.

— Ἀπὸ αὐτὸ δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

— Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶνε φίλος μου.

— Ποῦ τὸν ἐγνωρίσατε ;

— Εἰς τὸν πόλεμον.

— Καλὰ τὰ πῆγε ὁ νέος· ἔμαθα χθὲς ὅτι ἔγεινεν ἀξιωματικός.

— Μάλιστα, λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων.

— Καὶ ὅτι τοῦ ἔδωσαν καὶ τὸν σταυρόν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθινά.

— Εἶσθε λοιπὸν καὶ σεῖς στρατιώτης ;

— Μάλιστα.

—Ἀ ! τώρα λοιπὸν, πέτε μου ἂν ἔλεγα ὅ,τι ξεύρω, εἰς τί θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ;

— Εἰς τί θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ; Ἀ ! γέρο Μονὸ, ἐὰν ἡ ἀποκάλυψις σου περιέχῃ μόνον τὸ δέκατον ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὑποθέτω, θὰ διασκεδασθῇ τὸ ἥμισυ τοῦ σκότους, ὅπου βρίσκομαι, καὶ ἀπὸ σᾶς θὰ κατορθώσω νὰ εὕρω ἴσως δύο πρόσωπα τὰ ὁποῖα ζητῶ.

— Τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνων οἵτινες ἀπέθαναν ;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί θὰ κερδίσετε, ἂν τὰ εὕρετε αὐτά ;

— Ἀλλὰ σᾶς εἶπα ἤδη, τὸ νὰ τὰ ἀνεύρω εἶνε δι' ἐμὲ ὕψιστον συμφέρον, ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μου ! Ὁμιλήσατε, γέρο Μονὸ, σᾶς καθικετεύω, ὁμιλήσατε !

Ὁ ἐπαίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Καλέ μου κύριε, εἶπε, δὲν σᾶς γνωρίζω· μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ τῶν συμφερόντων σας, τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τὰ συμφέροντα τὰ δικά σας ;

— Ἀλήθεια, σᾶς εἶμαι ἄγνωστος, ἀλλὰ γνωρίζετε τὸν λοχαγὸν Γρανδὲν, τὸν φίλον μου ;

— Δὲν βλέπω κατὰ τί δύναται αὐτὸ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Ἰάκωβον.

— Ἐν τούτοις, γέρο Μονὸ, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον σου ἀκόμη σᾶς καθικετεύω νὰ ὁμιλήσητε.

— Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ γνωρίσῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς δεσποινίδος.

— Ἐπειδὴ ; (ἀκολουθεῖ)

Καθ' ἃς ἔχομεν εἰδήσεις ἐκ Θεσσαλίας, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τῶν σιτηρῶν μένουσιν ἀμφίβολα· ἡ ἀνομβρία ἔβλαψεν ἐπαισθητῶς τὰ γεννήματα τοῦ Λαρισσαίου πεδίου· ἀλλὰ τὰ τῆς μεγάλος πεδιάδος τῶν Φαρσάλων εὑρίσκονται ἐν καλῇ καταστάσει.

Αὔριον τελοῦσι τὴν ἕνωσίν των δύο χρυσαῖ καρδίαι, ἡ τοῦ τελειοφοίτου τῆς ἰατρικῆς κ. Γεωργίου Ροδίου μετὰ τῆς καλῆς κόρης Ἑλένης Βαλέττα, ἀδελφῆς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τυπογραφείου, ὅπου τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐκτυποῦται. Αἱ κεφαλαὶ τῶν μελλονύμφων ἃς ραντισθοῦν μὲ ὅλα τὰ δῶρα τῆς Ἀμαλθείας.

Τώρα ποῦ πήγαινε νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὼν ἐπὶ τριετίαν ὁ προσφιλὴς υἱός του κ. Σίμων Ἀποστολίδης, ὁ φρενολόγος ἰατρὸς καὶ εὐρυέστατος ἐπιστήμων, τώρα ἀπέθανεν ὁ πατήρ του **Ἀπόστολος Ζ. Γεωργίου,** ἐκ Βάρνης, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς δὲν ἐγνωρίσαμεν, ἀλλ' ἐγνωρίσαμεν τοὺς τρεῖς πρώτους υἱούς του, διακεκριμένην κοινωνικὴν θέσιν κατέχοντας τώρα καὶ τοὺς τρεῖς ἐν Βυζαντίῳ, ἕκαστος μὲ τὸν ἰδικόν του τύπον καὶ μὲ τὰ ἔξοχα προσόντα του, τόσῳ ἑλληνικούς, καὶ εὐφυεῖς καὶ ἀρίστους νέους καὶ τοὺς τρεῖς, τόσῳ ὥστε νὰ ζηλεύωμεν τὴν καϋμένην τὴν Βάρναν, συμπεραίνομεν ὅτι ὅλων αὐτῶν τῶν ταλάντων ἡ συγγκεντρωμένη πηγὴ ἦτο ὁ πατήρ, ὅστις ἀπέρχεται ἐν γαλήνῃ νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὸ πολύπονον καὶ ἐργωδέστατον ἔργον τῆς ἡμέρας ν' ἀφίσῃ ὄπισθεν αὐτοῦ λαμπρὰν βλάστησιν καὶ ἀκμαίαν χλωρίδα ἀποτελουμένην ὑπὸ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων αὐτοῦ. Δὲν συλλυπούμεθα, ἀλλὰ συγχαίρομεν, διότι τοιοῦτον ἔθαψαν πατέρα, τοὺς φίλους μας Γεώργιον, Χαρίδημον καὶ Σίμωνα Ἀποστολίδας καὶ τὸν ἐν Αἴξ τῆς Γαλλίας σπουδάζοντα νεώτερον ἀδελφόν.

Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφορούμεθα ἐκ Μαναστηρίου τῆς Μακεδονίας ὅτι τὸ αὐτόθι ἑλληνικὸν προξενεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ συνετοῦ καὶ νοήμονος κ. Γ. Δοκοῦ ἔχει τὴν ἀγαθὴν τύχην νὰ ὑπηρετῆται ἀπὸ τὸν ἱκανὸν καὶ πεπειραμένον Διερμηνέα κ. Χρῆστον Ν. Γραικόν, ὅστις διὰ τῶν προσωπικῶν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ὀθωμανοὺς σχέσεών του κατορθώνει πολλὰς ἐθνικὰς δυσχερείας νὰ ὑπερπηδήσῃ, γενόμενος οὕτω πολύτιμος ἀρωγὸς τοῦ κ. Προξένου.

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΣΑΡΑΦΟΓΛΟΥΣ

Συνελήφθη, ὡς γνωρίζετε, εἰς τὴν οἰκίαν Σταθοπούλου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ΣΤ' ἀστυνομικοῦ Τμήματος, πλησίον ἀκριβῶς τοῦ Σταθμοῦ, μέρα μεσημέρι, τῆς οἰκίας οὔσης κλειδωμένης καὶ τῆς κλειδὸς ὑπὸ τοῦ κυρίου δοθείσης, κατὰ τὸ σύνηθες, εἰς τὴν σπητονικοκυράν. Αἴφνης ἀκούει βήματα ἐπάνω, ἐνῷ τὸ κλειδὶ αὐτὴ τὸ κρατοῦσε. Ὑποπτεύεται, ἀναβαίνει ἐπάνω, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ βλέπει κάτωθεν τοῦ κρεββατιοῦ ἕνα κύριον τρυπωμένον. Φοβηθεῖσα, ὀπισθοχωρεῖ, βγάνει τῆς φωναῖς, ἐνῷ αὐτὸς εὑρίσκων καιρὸν πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ καὶ οἱ κλητῆρες κατόπιν του, τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν ὁδηγοῦν εἰς τὸ τμῆμα. Ἦτο ὁ κ. Σαράφογλους, ὁμολογήσας ὡς τώρα τριάκοντα κλοπὰς, μὴ ἀριθμῶν ὅσας ἔκαμε ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὅσας ἔκαμεν ἐν Σύρῳ, ὅθεν καὶ τελευταῖον ἦλθε, τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, εἰς τὰς 2 μ. μ., μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἀμέσως διέπραξε ἐν τῷ ἀναβρυτηρίῳ τὴν κλοπὴν ἑνὸς χρυσοῦ ὡρολογίου, ὅπερ καταβὰς εἰς Πειραιᾶ ἐπώλησεν ἀμέσως ἀντὶ δύο λιρῶν.

Εἶναι εἰκοσιδύο ἐτῶν· μᾶλλον ξανθὸς, μετρίου ἀναστήματος, κεφαλὴ νοημονεστάτη· ὡραῖον πλατὺ μέτωπον· ὀρθαλμοὺς ἀνησύχους, ἐκφραστικωτάτην μεγάλην μύτην, λεπτὸν κομψὸν μύστακα, ἀριστοκρατικὸν ἐν γένει ἐξωτερικόν, ὁ κύριος Σαράφογλους. Λέγει ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Χίον, πολὺ ὑποπτευόμεθα ὅμως μήπως εἶναι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Κατ' ἀντίθεσιν τῶν νυκτοκλεπτῶν, ὁ Σαράφογλους ἦτο ἡμερολέπτης. Εἷς τὸν τριετῆ ληστρικὸν βίον του μία νὺξ δὲν τὸν εἶδε λωποδυτοῦντα, ἤτο ἄνθρωπος τοῦ φωτός. Τὸν ἠρωτήσαμεν διατί δὲν ἔκλεπτε καὶ τὴν νύκτα καὶ τώρα ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι Χῖος, μᾶς ἀπεκρίθη μεθ' ὅλης τῆς ἀφελείας :

— Γιατὶ φοβοῦμουνα !

Καὶ δὲν εἶχε μόνον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φωτολέπτου· ἦτο συγχρόνως καὶ ὑπηρέτης. Αὐτὸς ἀκριβῶς ἐδούλευε δυσὶ Κυρίοις, καὶ ἂς λέγῃ ὅτι θέλει τὸ Εὐαγγέλιον. Ὑπηρέτης φερ' εἰπεῖν, ἑνὸς φαρμακοποιοῦ, ὑπηρέτης εἰς τοῦ κ. Θεοφιλᾶ, ὑπηρέτης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μασσαλίας». Καὶ συγχρόνως κλέπτης.

— Μὰ καὶ τῆς δρῶ δουλειὲς μαζὶ τῆς ἔκενες ;

— Καὶ τῆς δρῶ μαζύ.

Κυρίως κυνηγοῦσε πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔπειτα μετεπώλει, ἔχων οὕτω καὶ τρίτον ἐπάγγελμα τοῦ μεταπράτου, ὅπου εὕρισκεν ὅμως καὶ χρήματα, δὲν τ' ἄφινε καὶ αὐτά. Οὕτω κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπὸ κάτι κτίσταις, ἡμέρα μεσημέρι—αὐτὸ ἐννοεῖται πλέον—ἔκλεψε κάμποσα πέντε κι' ἑξῆντα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τοῦ Σταθοπούλου, ὅπου συνελήφθη, καὶ ὅθεν εἶχε φύγει μὲ δύο ὡρολόγια, θὰ ἐλάμβανε κοσμήματα καὶ χρήματα, τὸ ὀλιγώτερον 10, 000 δραχμῶν, ἂν δὲν τὸν ἔνοιωθε ἡ σπητονοικοκυρά. Καὶ τίς οἶδεν, ἂν δὲν ἄνοιγε πλέον ἐμπορικὸν, καὶ ἐγίνετο μετ' ὀλίγον ἀξιότιμος κύριος. Ὀλίγαι περιουσίαι τοιαύτην ἔχουν καταγωγήν ;

Τὸ ἐπάγγελμά του ἐξῆσκεῖτο ὡς ἑξῆς : Εἶχε ταῖς τσέπαις του γεμάταις κλειδιὰ, κάτι διαβολόκλειδα, μὲ τὰ ὁποῖα ἄνοιγαν ὅλαις ἡ πόρταις. Κατεδίωκε κυρίως δωμάτια φοιτητῶν. Τὰκ-τάκ, κτυποῦσε, ἂν τοῦ ἄνοιγαν, ἠρώτα : ὁ κ. Στραβοπόδας ἐδῶ κάθηται ; ἂν δὲν τοῦ ἄνοιγαν, τότε ἄνοιγε αὐτὸς μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κλειδιά, τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ τότε ἄρχιζε καὶ σιγυρνοῦσε. Ὅ,τι εὕρισκε, ἐνδύματα, ὡρολόγια, ρεβόλβερ, πιστόλαις, μπατανίαις, παπλώματα.

Εἴδομεν ἐκ τῶν τελευταίων εἰδῶν εἰς τὸ τμῆμα, τὰ ὁποῖα εἶχε πωλήσει (πάπλωμα, πατανίαν, καὶ ἕνα σινδόνι) ἀντὶ 25 δραχμῶν εἰς ἓν ζυθογύναιον. Εἶχε δὲ δωμάτιον εἰς τοῦ Ψυρῆ, εἶδος ἐμπορικῆς ἀποθήκης, ἐκεῖθεν δὲ παρελάμβανεν τὰ εἴδη τὰ ὁποῖα πουλοῦσε ποτὲ εἰς Πειραιᾶ εἰς τὰ πλοῖα ποτὲ ἐν μέσαις Ἀθήναις, καὶ ποτὲ ἔκανε καὶ ταξειδάκι μέχρι Σύρας.

Ὡμολόγησεν ἀκόμη καὶ κλοπὰς, αἵτινες δὲν ἦσαν κατηγγελμέναι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, κάτι πίπαις, ραπτομηχαναῖς κλπ.

Ἐδείκνυε δὲ τὰ σπήτια εἰς τὸν ὑπαστυνόμον κ. Μερτροὺδ, ὅστις τὸν ἐγύρισεν ἀπὸ παντοῦ ἀρ' ὅπου ἔκλεψε· μὲ μίαν μοναδικὴν ἀφελειαν. Ὅταν ἐδίσταζεν ἐνίοτε, νομίζω, ἔλεγε, νὰ ἦνε αὐτὸ τὸ σπῆτι· στάσου νὰ δοῦμε, ἔχει μιὰ πορτίτσα ; ἄ αὐτὸ εἶνε.

Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Μερτροὺδ ὑπωπτεύθη μήπως εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ περίφημος νυκτοκλέπτης ὅστις, ἂν ἐνθυμῆσθε, σχεδὸν ἐπάλαισε μὲ τὴν κυρίαν Δούκα, καὶ ἔπειτα ἐπήδησεν ἀπὸ ἕνα χαγιάτι ὕψους ἑπτὰ μέτρων, ἐκεῖνος περὶ οὗ εἶχε σχηματισθῇ πλέον συναξάριον μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων ὅτι εἶνε ἀσύλληπτος. Καὶ δικαίως ὁ κ. Μερτροὺδ ὑπωπτεύθη μήπως εἶνε ἐκεῖνος, διότι τὸ χέρι τοῦ Σαράφογλου εἶνε βγαλμένο, καὶ ἴσως τὸ ἔβγαλε ὅταν ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χαγιάτι. Ἂν ἦνε δὲ ἐκεῖνος, θὰ ἦνε ὁ ἴδιος ὅστις εἰσῆλθε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δασῶν κ. Χλωροῦ, καὶ ἐννοηθεὶς ἐπήδησεν ἀπὸ ταράτσας καὶ τοίχων, καὶ μπορεῖ νὰ ἐκτύπησε τὸ χέρι του ἐκεῖ.

Ὁ Σαράφογλους ἀρνεῖται λέγει ὅτι τὸν ξεύρει ἐκεῖνον, ὅτι ὠνομάζετο Ἀριστείδης Μακᾶς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι ὑπηρέτης ἑνὸς ξενοδοχείου τὸν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι, ἔκτοτε δὲ ἠσθένησε καὶ μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ἡ κυρία Δοῦκα δὲ λέγει ὅτι δὲν τὸν ἀναγνωρίζει.

Οὐχ ἧττον ἡ ἀνάκρισις ἐλπίζομεν νὰ ὑπομείνῃ, διότι θὰ εἶναι πολὺ περίεργον ἐὰν ἀποδειχθῇ ἡ ταὐτότης του μὲ τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον κλέπτην. Οὐχ ἧττον ἐπαίνων ἄξιος εἶναι καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ ΣΤ' κ. Μερτροὺδ διὰ τὴν ὑπομονὴν καθ' ἣν ἐξετάζει τὸν βίον καὶ πολιτείαν τοῦ κυρίου Σαράφογλου, τὸν ὁποῖον νομίζομεν ἐκ τῶν ἐπικινδυνωδεστέρων.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Ὁ ἐκ Σύρας ἀνταποκριτὴς ἡμῶν ἔβαλε 'ς τὸ χέρι πολυτιμότατον ἔγραφον, σχεδὸν ἀπίστευτον, καὶ ὅμως λίαν γνήσιον, ὑπερακοντίσαν κατὰ μυριάδας μιλλίων τὴν ἐγκύκλιον τοῦ ἐπισκόπου Καρυστίας, ἥτις ἦτο μάλιστα ἀντίγραφον ἑτέρας ἐγκυκλίου τοῦ 1818 τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου. Ὁ Καρυστίας θὰ λησμονηθῇ πρὸ τοῦ ἁγίου Θήρας. Ἂν ἐκεῖνος ὠνόμασε πόρνην τὴν Ἀθηνᾶν, αὐτὸς συγκροτεῖ ἐμπορόδικεῖον εἰς τὴν Μητρόπολίν του, καὶ ἐπιβάλλει πρόστιμα καὶ ἀποζημιώσεις, τὰ ἐπιβάλλει μάλιστα ὁ πανιερώτατος εἰς χρυσόν· Τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶνε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἀξιοθαύμαστον, ἡ ἀπόφασις εἶνε γραμμένη καθ' ὅλους τοὺς δικονομικοὺς τύπους. Ὁ αὐτὸς δὲ ἀνταποκριτὴς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ ὑποβληθεὶς εἰς τὸ πρόστιμον ἐστειλεν εἰς Σύραν νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταδίκην καὶ διὰ τίνων ἐνδίκων μέσων.

Ἀλλ' ἀνυπομονεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε· ἰδοὺ λοιπὸν ἀπολαύσατέ το· καὶ αὔριον σᾶς ἔχομεν καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ Δεσπότη :

Ἀρ. Πρ. 350

« Διεκ. 180

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΗΡΑΣ

Πρὸς τὸν Κύριον Νικόλαον Βαρβαρήγου Καπετάνιον

Καταγγελθέντων ὑμῶν ἐπισήμως, ἐνώπιον ἡμῶν, ἐπὶ παραβάσει θρησκευτικῶν καθηκόντων, καὶ ἑπομένως ἐπεμβάσει εἰς ἐπισκοπικὰ, προνόμια καὶ δικαιώματα, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστῃ βλάβῃ τῆς ψυχικῆς σωτήριας τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν κκ. Χριστοδούλου Νομικοῦ Καπετάνου, Ἰωάννου Ἀμπατσέλου, Ξενοφῶντος Βαρότζη, καὶ Νικολάου Μαθᾶ, διετάξαμεν κατὰ καθῆκον τακτικὰς ἀνακρίσεις, ἐξ ὧν προέκυψε, καὶ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὑμεῖς ὁ Νικόλαος Βαρβαρῆγος καπετάνιος καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος Α'.) δὲν παρευρέθητε ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καθ' ὅλην τὴν ἁγίαν ἑβδομάδα τῶν σωτηριωδῶν παθῶν, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ζωοφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἠκροάσθητε ὡς εἴχατε χριστιανικὸν καὶ Ἱερὸν καθῆκον τῶν Ἱερῶν ἀκολουθιῶν, οὔτε προσηυχήθητε ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἀλλ' ἅπαξ ἐχόμενος τοῦ θησαυροφυλακείου ὑμῶν ἠγρυπνεῖτε πάνοπλοι νύκτωρ καὶ καθ' ἡμέραν παρ' αὐτῷ, εὐχόμενος ἐκτενῶς ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως, καὶ πολυπλασιάσεως τοῦ θυσαυροῦ ὑμῶν, ἐπιλέγοντες συχνάκις καὶ ἐν κατανύξει, «Οὗτος μοι Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν. Β.') Ὅτι παραγνωρίζοντες καὶ ἀθετοῦντες ἔργῳ τε καὶ λόγῳ τὸ κανονικὸν καὶ νόμιμον προνόμιον καὶ δικαίωμα τοῦ ἁρμοδίου ἐπισκόπου, τοῦ διατάσσειν μονοκλησίαν πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τοῦ λογικοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν ποιμνίου, ἐπεκρίνατε ἀναρμοδίως, ἀντικανονικῶς καὶ ἐκνόμως ἐνώπιον πολλῶν ἄλλων τὴν παρ' ἡμῶν διαταχθεῖσαν καὶ ἐκτελεσθεῖσαν κατὰ τὰς μνημονευθείσας ἁγίας ἑορτὰς μονοκλησίαν, καὶ γ.') ὅτι εἰς τὴν ἐποπτείαν ὑμῶν ταύτην κατὰ τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου ἐπισκόπου παρεσύρατε διά τε τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν ἀγορεύσεων ὑμῶν, καὶ τοὺς μνημονευθέντας κκ. Χριστόδουλον Νομικὸν, Ἰωάννην Ἀμπατσέλον, Ξενοφῶντα Βαρότζην καὶ Νικόλαον Μαθᾶν, καὶ κατεστήσατε αὐτοὺς συμμετόχους τῆς ἀποστασίας ὑμῶν καὶ συμφύλακας τοῦ ὑμετέρου θυσαυροφυλακείου, κωλύσαντες αὐτοὺς νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ συμπροσευχηθῶσι μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ προξενήσαντες οὕτως αὐτοῖς μεγίστην ψυχικὴν βλάβην.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ πράξεις ὑμῶν αὗται προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ὑφ' ὅλων τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ ὅλων τῶν Νόμων τοῦ Κράτους, διὰ λίαν αὐστηρῶν ἐπιτιμίων.

Ἐπειδὴ μόνον ἡμεῖς, εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ πνευματικὴ διοίκησις, καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἐπιτήρησις τοῦ λογικοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ποιμνίου, καὶ καθ' ὧν ἡ ἀποστασία ἐγένετο ἐσμὲν ἁρμόδιοι ἵνα ἀποφαινόμενοι ἐκκλησιαστικῶς ἐφαρμόσωμεν τοὺς παραβιασθέντας κανόνας καὶ νόμους καθ' ὑμῶν καὶ τῶν παρ' ὑμῶν ὡς εἴρηται παρασυρθέντων καὶ ὁρίσωμεν τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα ἐπιτίμια

Διὰ ταῦτα

Ἀποφαινόμενοι ὁριστικῶς καὶ ἀνεγκλήτως, κηρύττομεν ὑμᾶς τε καὶ τοὺς παρ' ὑμῶν παρασυρθέντας, ἐνόχους τῶν ὡς εἴρηται ἀντικανονικῶν καὶ ἐκνόμων πράξεων, καὶ καταδικάζομεν κατὰ μεγίστην συγκατάβασιν τὸν μὲν Νικόλαον Βαρβαρῆγον καπετάνιον, καὶ αὐτουργὸν τῆς ἀποστασίας εἰς πρόστιμον φράγκων χρυσῶν πεντακοσίων, τὰ ὁποῖα ὀφείλει οὗτος νὰ δαπανήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς πρὸς ἀγορὰν ἑνὸς χρυσοῦφάντου Ἱεροῦ Ἐπιταφίου, ἀφιερωθησομένου, φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς στερούμενον τοιούτου, τοὺς δὲ κκ. Χριστόδουλον Νομικὸν, Ἰωάννην Ἀμπατσέλον, Ξενοφῶντα Βαρότζην καὶ Νικόλαον Μαθᾶν ὡς συνεργοὺς εἰς διηνεκῆ μνήμην τῆς ἀποστασίας των,

Ἡ παροῦσα ὁριστικὴ ἀπόφασις κοινοποιηθήσεται ἐπὶ ἀποδείξει.

Ἐγένετο, καὶ ἐξεδόθη, καὶ ἐδημοσιεύθη

Ἐν Θήρᾳ τῇ 17 Ἀπριλίου 1883.

(Τ. Σ.) † ὁ Θήρας **Νικόδημος**

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

Ἐν Σύρῳ 28 Ἀπριλίου 1883.

Ἔμμα.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Λονδῖνον, 11 Μαΐου. Οἱ *Καιροὶ* τῆς σήμερον λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ ὅπως ἡ διῶρυξ τοῦ Σουὲζ μένῃ εἰς τὴν κυριότητα ἁπλῆς μετόχων συνελεύσεως, δυναμένης οὕτω νὰ παρεμποδίσῃ τὴν μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως συγκοινωνίαν. Ἵνα ἡ Ἀγγλία δύνηται νὰ προλάβῃ τοιοῦτο ἐνδεχόμενον, ἀπαραίτητόν ἐστι νὰ κατασκευάσῃ αὕτη νέαν διώρυγα ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ.

Τὰ *Ἡμερήσια Νέα* συμπληροῦντα τρόπον τινὰ τὴν σκέψιν τῶν *Καιρῶν*, προτρέπουσι τὸν κ. Λεσὲψ νὰ παραχωρήσῃ τῇ Ἀγγλίᾳ ψῆφον ἐπικρατοῦσαν ἐν τῇ διευθύνσει τῆς διώρυγος. Ἡ παραχώρησις αὕτη θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κοινὴν ἐν Ἀγγλίᾳ γνώμην. Ἂν ὁ κ. Λεσὲψ ἀρνηθῇ, ἡ Ἀγγλία δέον νὰ προβῇ εἰς τὴν κατασκευὴν νέας διώρυγος.

Ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς πληροφορεῖται ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἠρώτησε τὴν αἰγυπτιακήν, ἂν ὁ κ. Λεσὲψ ἔλαβεν ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς διατρήσεως τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ Οἱ αἰγύπτιοι νομομαθεῖς ἔδωκαν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν.

Κάϊρον, αὐθημερόν. Ἡ ἐκ νομομαθῶν ἐπιτροπή, ἡ ἐντολὴν λαβοῦσα παρὰ τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἑταιρία τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ εἶχε τὸ μονοπώλιον τῆς διὰ θαλάσσης συγκοινωνίας διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ μονοπωλίου.

Παρίσιοι, αὐθημερόν.

Γαλλικὴ ράντα (rente).....	109,55
Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακόν.....	366
Τουρκικὸν δάνειον.....	11,92
Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου.....	25.26

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Κατ' εἰδήσεις ἐκ Χαΐτης, οἱ ἐπαναστάται ἀνετίναξαν τὴν γέφυραν τῆς Λιρογουάνης· πλείονες τῶν 200 ἐφονεύθησαν, 200 δὲ ἐπληγώθησαν.

Λονδῖνον, Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

Νεουκάστελ, αὐθημερόν.

Μόλυβδος ἑλληνικός.....	13 3/8
Μόλυβδος ἱσπανικός.....	13 3/4

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Χθὲς τὴν 5 ὥραν μ. μ. ὁ Μανοῦσος Δεκανίδης, ἐργάτης, μεταβὰς εἰς τὴν ἐν Βετραχωνησίῳ οἰκίαν τῆς Αἰκατερίνης Τούτον ἐζήτησε νὰ διανυκτερεύσῃ παρ' αὐτῇ, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει δὲ ταύτης ἐπυροβόλησε διὰ πιστολίου κατὰ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας καὶ ἔθραυσεν ἕνα ὑελοπίνακα αὐτοῦ. Ἡ περίπολος τοῦ Α' τμήματος συνέλαβε αὐτὸν ἀμέσως.

Χθὲς περὶ τὴν 7 1)2 μ. μ. ὁ ἀμαξηλάτης Διονύσιος Ῥάλλης παρέσυρε διὰ τῆς ἁμάξης του τὸν παῖδα Εὐστ. Σούσουρην ὑποδηματοκαθαριστὴν καὶ ἐπλήγωσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς κατὰ τὸν πόδα. Ὁ ἀμαξηλάτης οὗτος καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ σκοποῦ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου ἐγκατέλιπε τὴν ἅμαξάν του καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

Οὐδεὶς προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐνταῦθα, ἐν Πειραιεῖ δὲ οἱ Παντ. Κωνσταντίνου, ἐτῶν 16 καὶ Ἀναστάσιος Τσάκαλος ἐτῶν 45, ἀνεμβολίαστοι καὶ μετηνέχθησαν εἰς Κάνθαρον· ἀνεκαλύφθησαν δὲ κατὰ τὴν συνοικίαν Καστέλλας πάσχοντες οἱ Δημήτριος Γαβανᾶς, ἐτῶν 20 καὶ Δ. Μεργέτης ἐτῶν 30, ἐμβολιασμένοι νηπιόθεν μετενεχθέντες ἐκεῖ εἰς Κάνθαρον, ἐξ οὗ ἐξευθεροκοινώνησαν οἱ Σπυρ. Κουτικαδάκης, Ἄννα Κουτικαδάκη, Δ. Νικολάου καὶ Α. Τσοπανάκη, ἐντελῶς ἰαθέντες.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΗ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

Γνωστοποιεῖ, ὅτι

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (1 Μαΐου) ἡ πρώτη ἁμαξοστοιχία θέλει ἀναχωρῇ ἐκ Πειραιῶς τὴν 4.35 καὶ ἐξ Ἀθηνῶν τὴν 5 π. μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Αἰδηψὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὠρεὸν Μιζέλην, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1)2 π.μ. Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ὑστέρνα Τῆνον, Κόρθιον καὶ πόλιν Ἄνδρου, καὶ κατὰ δεκατετραήμερον διὰ Γαύριον Ἄνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀτμόπλοιον κατ' εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεντήσιον· ἕτερον δὲ δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Αἴγιναν Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλλήνην, Ζάκυνθον, Κατάκωλον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βῶλον, Σκίαθον καὶ Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π.μ. Ὕδραν, Σπέτσας Ναύπλιον. 7 μ.μ. Σύρον, Σέριφον, Σίφνον Μῆλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοὺς, Κέρκυραν· ἐκ Πατρῶν ἕτερον ἀτμόπλοιον τὴν πρωΐαν ἑκάστου Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀστακόν, Μύτικα, Ζαβέρδα, Ἀλέξανδρον, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλώραν, Βόυτσαν, Μενίδιον καὶ Καρβασαράν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Δυμένι, Καλάμας.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1)2 π. μ. Διὰ Κέαν, Κύθνον, Σύρον, Τῆνον Μύκονον καὶ Κρήτην.